

ΕΙΣ ΝΗΑΣ, κεφ. νζ.

ΖΗΛΩΤΟΥ.

Εκλάθλω Ἰπὶ γῆς ἀνέμω πίτυς· ἐς τί με πόντω
Στέλλετε, ναηγὸν κλῶνα πρὸ ναυιλίης;
Τῷ αὐτῷ.

Ες τί πίτυω πελάγῃ πισθεύετε γομφωτῆρες,
Ἡς πολὺς ἐξ ὀρέων ρίζαν ἔλυσε νότος;
Λίσσον ὅκ' ἔσομαι πόντου σκάφος, ἐχθρὸν αἴταρ
Δένδρεον· ἐν χέρσῳ ταῖς ἀλὸς οἶδα τύχης.
Ἀδέσποτον.

Ἀρξίπαγῃ ῥοθήσιν Ἰπὶ κροκάλλησὶ με νῆα,
Καὶ μήπω χαροπού κύματα ἀψαμνίω,
Οὐ δὲ ἀνέμεινε θάλασσα· τὸ δὲ ἄγχιον ἐπλήμμυρε
Χεῦμαι, καὶ ἐκ στεθερῶν ἤρπασεν ἠϊόνων,
Ολκάδα, τῆ δείλαι· αἰ κλόνος, ἢ γε τὰ πόντου
Χόματ' αὖ κῆν χέρσῳ λείγια, κῆν πελάγῃ.

ΚΥΛΛΗΝΙΟΥ ΠΕΤΙΑΝΟΥ.

Οὐπω ναῦς, κῆ ὄλωλα· τί δ' αὖ πλέον, εἰ βυθὸν ἔγνω
Εἶλω; Φεῦ πάσαις ὀλκάσι μοῖρα κλύδων.
Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀρξί με πηγυμνίω ἀκάτου τρόπιν ἔσπασε γείτων
Πόντος, κῆν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μαινόμενος.
Ἀδέσποτον.

Εκλάθλω ἀνέμοισι πίτυς· τί με τρώχετε νῆα,
Ναηγῶν ἀνέμων χερσῶσι χόμαμνίω;
Ἀδέσποτον.